

Legea și harul – Prelegeri la epistola către Galateni

Galateni capitolul 1

Epistola către Romani și epistola către Galateni tratează ambele aceeași temă mare, și anume calea îndreptării unui păcătos înaintea lui Dumnezeu. Este însă o diferență mare între cele două epistole. În epistola către Romani apostolul prezintă în ce constă realmente Evanghelia – puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, deoarece în ea este revelată dreptatea lui Dumnezeu prin credință. În epistola către Galateni dimpotrivă el a avut a face cu aceia care au primit Evanghelia harului lui Dumnezeu și au încercat să lege Evanghelia cu faptele Legii și prin aceasta s-o distrugă. De aceea în această epistolă găsim multă severitate. În nici o altă ocazie Pavel nu impune autoritatea sa apostolică cu o asemenea tărie.

„Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre morți, și toți frații care sunt împreună cu mine, către adunările Galatiei: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos,” (Galateni 1.1-3)

Apostolul nu a fost trimis de oameni, și nici nu a primit chemarea lui de la oameni. El insistă aici la specificul funcției lui de apostol. Diferit de cei doisprezece, chemarea lui a venit direct de la Hristos *înviat*. Ea a venit direct din cer, după ce Isus a terminat lucrarea Sa; așa cum apostolul însuși a făcut cunoscut bătrânilor Adunării din Efes: „vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.24). Dumnezeu pare să fi prevăzut evoluțiile din zilele de astăzi, prin aceea că El prin alegerea apostolului Pavel a vrut să sufoce în germene orice aparență de succesiune apostolică.

Succesiune în slujbă, și în mod deosebit în slujba adevărului Evangheliei, era foarte prețioasă pentru apostol. De aceea el se leagă cu frații, ca să exprime acordul lor absolut cu privire la ceea ce el prezintă aici. Galatia era o provincie mare, în care erau mai multe străngeri laolaltă de creștini, și el adresează epistola sa *adunărilor* din Galatia. În cartea Faptele Apostolilor 16.6 este amintit pentru prima dată, că apostolul a vizitat Galatia, și în Faptele Apostolilor 18.23 găsim că el a călătorit prin ținuturile Galatiei și Frigiei și a întărit pe toți ucenicii. Și Petru se adresează de asemenea „către cei care trăiesc ca străini, în împreunăștiere prin ... Galatia ...” (1 Petru 1.1). Acesta este singurul caz în care apostolul se adresează mai multor adunări dintr-o provincie. Celelalte epistole ale sale, în afară de acelea care se adresează la persoane individuale, sunt adresate la o anumită adunare dintr-o anumită localitate. Felul adresării apostolice în fiecare epistolă precum și modul în care apostolul prezintă funcția sa merită cercetate mai îndeaproape. În epistola către Filipeni el nicidecum nu prezintă funcția sa de apostol, ci se folosește, după cum cred eu, de un titlu după părerea lui mai înalt, acela al unui rob al lui Isus Hristos.

„care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru, a căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.” (Galateni 1.4-5)

Versetul acesta conține de fapt întreaga temă a epistolei. Și acesta este felul lui Pavel de a da învățătură: el introduce tema într-un mod foarte rezumat și după aceea o prezintă în detaliu. Ce are Legea a face cu aceia pentru care Hristos S-a dat la moarte, ca să-i scoată din acest veac rău? Pentru un credincios întoarcerea înapoi la Lege este ca și cum el s-ar întoarce înapoi în lume, din care Hristos l-a eliberat prin dăruirea de Sine Însuși. Aceasta are însemnătate practică. Și astăzi sunt mulți care au nevoie de o eliberare din creștinismul tradițional în același fel în care galatenii aveau nevoie de eliberarea din idolatrie. Cât de multe lucruri am primit și noi din tradiție și nu din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu putem ține cu tărie la Scriptură și la tradiție; autoritatea uneia va anula în mod necesar autoritatea celeilalte. Ținerea cu tărie la Scriptură ne va conduce să renunțăm la tradiție. O ancorare de tradiție va face Cuvântul lui Dumnezeu lipsit de putere. *„Hristos Însuși S-a dat pentru păcatele noastre”*. Dacă eu cred în suplinire, atunci văd că Domnul Isus Hristos S-a pus în locul meu și că eu prin aceasta conform vocii Dumnezeului nostru și Tatăl am fost scos (sau, salvat) *„din veacul rău de acum”*.

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel care v-a chemat în harul lui Hristos, la o evanghelie diferită, care nu este o altă Evanghelie; dar sunt unii care vă tulbură și doresc să strice Evanghelia lui Hristos.” (Galateni 1.6-7).

Apostolul a slujit Evangheliei harul lui Dumnezeu, și lucrarea lui a fost obositoare, și împotrivițiile dureroase, în timp ce el a căutat să-și păstreze curăția. Sub călăuzirea Duhului Sfânt a putut vedea periclitat adevărul Evangheliei, acolo unde alții nu puteau sesiza nici o pagubă. Dacă arătăm dăruire în slujire sau dacă adăugăm cele mai bune lucrări la completarea lucrării lui Hristos, aceasta nu este Evanghelia. Erau anumiți bărbați, *care credeau* și spuneau: *„[Păgânii] trebuie circumciși și să li se poruncească să împlinescă Legea lui Moise”* (compară cu Faptele Apostolilor 11 și 15). Era vorba de un pericol care venea nu din afară, ci direct din mijlocul Adunării. Capitolul 15 al cărții Faptele Apostolilor ar putea fi numit foarte bine Magna Carta creștinilor. Învățătorii de acolo spuneau: *„Dacă nu sunteți circumciși după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți”* (Faptele Apostolilor 15.1). Evanghelia este independentă de astfel de condiții și excepții. Oriunde ele sunt introduse, ele subminează Evanghelia harului lui Dumnezeu. Apostolul Iacov învață în acest capitol din cartea Faptele Apostolilor același adevăr ca și Pavel în această epistolă, și anume că încercarea de a adăuga ceva la lucrarea terminată de Hristos ca bază pentru primire înaintea lui Dumnezeu, înseamnă să „tulburi” pe frați și să „zdruncini” sufletele lor (compară cu Faptele Apostolilor 15.24). Este Dumnezeu, Cel care ne spune cât de prețioasă este lucrarea lui Hristos pentru El. El îi cunoaște valoarea așa cum noi nu putem face. Dumnezeu prezintă Evanghelia așa fel, că ea satisface toate nevoile păcătosului; căci dacă Dumnezeu atotștiutor cercetează inima și încearcă rărunchii (Ieremia 17.10), același Dumnezeu cunoaște valoarea mare a sângelui lui Hristos și mărturisește despre ea. Cât de ușor credinciosul poate schimba Evanghelia, așa că ea nu mai este Evanghelie, spre paguba proprie și spre paguba altora. Religia creștinismului

nu este altceva decât greșeala galatenilor în toată conturarea ei. Ea a denaturat Evanghelia harului lui Dumnezeu și a înlocuit-o printr-un regulament schimbat de obligații.

„Dar chiar dacă noi sau un înger din cer vă va vesti altă evanghelie decât Evanghelia pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema. Cum am spus mai înainte, spun și acum din nou: Dacă vă vestește cineva altă evanghelie decât ceea ce ați primit, să fie anatema. Caut eu acum să-i mulțumesc pe oameni, sau pe Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai plăcea oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.” (Galateni 1.8-10)

Este un gând serios, că apostolul vorbește în felul acesta despre un înger. Îngerii au vestit nașterea lui Isus. Îngerii L-au îngrijit în pustie. Un înger L-a întărit în chinurile Sale în Ghetsimani. Îngerii au fost în dimineața învierii la mormântul Său și au vestit vestea bună: „El a înviat”. Îngerii au ușurat pe oamenii din Galileea derutați prin vestirea, că Isus, pe care nu-L mai văd, va trebui să revină așa cum ei L-au văzut că a plecat. Isus a fost *văzut* de îngeri; însă îngerii niciodată nu au *gustat* din harul Său salvator. Ei pot vedea eficacitatea sângelui Său și pot spune: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare” (Apocalipsa 5.12). Însă ei nu pot spune: „Căci Tu [ne-ai] răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău” (Apocalipsa 5.9). Prin aceasta un păcătos pierdut și stricat este adus prin răscumpărare mai aproape de Dumnezeu decât este un înger care nu a căzut. Și experiența acestui har uimitor îl face pe unul, comparabil indiferent în alte aspecte, mai sensibil pentru adevărul Evangheliei decât cel mai mare om sau chiar un înger, care niciodată nu a gustat acest har.

Este la noi un astfel de sentiment pentru valoarea Evangheliei? Este o astfel de râvnă pentru Evanghelie în zilele noastre? Râvna apostolului pentru Evanghelie a mers așa de departe, că el putea spune: „Dar chiar dacă noi sau un înger din cer vă va vesti altă evanghelie decât Evanghelia pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema.” Va provoca o astfel de credincioșie bunăvoința oamenilor? Mesajul Evangheliei este foarte clar în această privință: Lepădarea de sine trebuie să fie o lepădare de sine în toate privințele – a eu-lui rău, a eu-lui bun, a eu-lui religios. Aceasta nu place oamenilor. În aceasta constă pricina de poticnire a crucii. Nu este nici un prilej de stimulare a caracterului specific în vestirea Evangheliei. Trebuie predicat simplu și serios, și în sine însuși este destul de supărător, deoarece toate pretextele sunt dovedite repede ca minciuni. Este un cuvânt serios: „Dacă aș mai plăcea oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.”

„Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia care a fost vestită de mine nu este în felul omului, pentru că nici eu nu am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci am primit-o prin descoperirea lui Isus Hristos” (Galateni 1.11-12).

Din zilele apostolului și până astăzi am făcut experiențe multe cu privire la ceea ce este evanghelia „*primită de la oameni*”. Ea ar nimici complet harul lui Dumnezeu. Evanghelia este expresia gândurilor și căilor lui Dumnezeu față de omul dovedit ca păcătos, și gândurile și căile Lui sunt mai presus decât gândurile și căile noastre. Chiar și creștinii cei mai experimentați au permanent parte de bătălii și lupte, ca să distrugă gândurile lor carnale și fiecare gând să-l supună ascultării lui Hristos. Gândurile lui Dumnezeu față de noi sunt

gânduri de har, de dragoste și de pace; însă noi Îl vedem deseori ca pe un Învățător sever și aspru. Apostolul are deosebit de mult în vedere faptul că Evanghelia sa a primit-o direct de la Hristos glorificat. Când Domnul i s-a arătat pe drum, El i-a dat misiunea: „Eu sunt Isus, pe care tu Îl persecuți. Ridică-te dar și stai pe picioarele tale; căci pentru aceasta M-am arătat ție, ca să te rânduiesc slujitor și martor, atât al celor ce ai văzut, cât și a celor în care Mă voi arăta ție” (Faptele Apostolilor 26.15,16). Apostolul a primit Evanghelia prin revelare directă de la Domnul; și de asemenea și noi avem nevoie de „duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui” (Efeseni 1.17). Și astăzi încă Îi place lui Dumnezeu să ascundă aceasta de cei înțelepți și pricepuți și să le descopere pruncilor (compară cu Luca 10.21). Și el, cel care știe din experiența proprie: „unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5.20), este în posesia celei mai mari înțelepciuni, chiar a înțelepciunii lui Dumnezeu.

„Pentru că ați auzit de purtarea mea de altădată, în iudaism, că persecutam peste măsură Adunarea lui Dumnezeu și o devastam; și înaintam în iudaism mai mult decât mulți de o vârstă cu mine din națiunea mea, fiind peste măsură de zelos pentru tradițiile părinților mei” (Galateni 1.13-14).

În versetele acestea Pavel ne arată că trebuie să fi fost o putere deosebit de mare, aceea care l-a eliberat de religia lui tradițională, religie care l-a determinat „că trebuie să facă multe împotriva Numelui lui Isus Nazarineanul” (Faptele Apostolilor 26.9). El, care a fost instruit așa de bine în iudaism, a avut nevoie de arătarea a ceva mult mai sublim pentru a-l elibera de religia lui, pe care a primit-o prin „tradiția părinților”, și să-i arate lipsa ei de valoare și de putere. Aceasta este important. Noi privim deseori Evanghelia ca remediu la care noi în mod necesar trebuie să ne luăm refugiu. Însă Pavel o privea în comparație cu o revelare de odinioară a lui Dumnezeu, care avea realmente gloria ei (revelarea), dar care a dispărut dinaintea gloriei deosebite al cărei slujitor el era – „Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu” (1 Timotei 1.11). Saul din Tars s-a recunoscut ca fanatic versat și religios plin de râvnă, precum și ca cel mai mare dintre păcătoși, atunci când s-a văzut în lumina gloriei lui Isus. Și așa trebuie să fie întotdeauna. Oricât de sinceri am fi fost noi în convingerile noastre religioase, dacă ele nu erau în concordanță cu Dumnezeu, ci cu tradiția, în lumina adevărului lui Dumnezeu suntem aduși la cunoașterea că tocmai în ceea ce noi ne lăudăm mai mult, am fost cel mai mult în contradicție cu Dumnezeu. „Vine un ceas”, spune Domnul, „când oricine vă va uide va gândi că face slujbă pentru Dumnezeu” (Ioan 16.2). Cei mai mari adversari ai învățaturii harului sunt aceia care au primit religia lor din tradiție, în loc de Cuvântul lui Dumnezeu.

„Dar, când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său, a binevoit să-L descopere pe Fiul Său în mine, ca să-L vestesc printre națiuni, îndată, nu am primit sfat de la carne și sânge, nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei care erau apostoli mai înainte de mine, ci am plecat în Arabia; și m-am întors din nou la Damasc” (Galateni 1.15-17).

În versetul 15 apostolul pare să se refere la Ieremia 1.5. „Mai înainte de a te întocmi în pântece, te-am cunoscut; și mai înainte de a ieși tu din pântece, te-am sfințit și te-am pus profet pentru națiuni.” Pavel a fost făcut apostol pentru națiuni, printr-o acțiune așa de clară a

puterii suverane a lui Dumnezeu, care l-a făcut pe Ieremia profet pentru națiuni. Dumnezeu a chemat atât pe unul cât și pe celălalt în slujba lor fără nici un antrenament anterior. Unul trebuia să vestească mânia lui Dumnezeu asupra națiunilor; celălalt trebuia să le vestească pace prin Isus Hristos. Însă chemarea apostolului prin harul lui Dumnezeu a fost însoțită de o descoperire lăuntrică în sufletul lui a gloriei Fiului. A fost într-adevăr o descoperire exterioară, care a influențat atât pe alții cât și pe el însuși: însoțitorii lui au căzut „la pământ” (Faptele Apostolilor 26.4), precum și el însuși. Ei „stăteau încremențiți, auzind glasul, dar nevăzând pe nimeni” (Faptele Apostolilor 9.7). Dar oricât de impresionați și uimiți ar fi fost ei, orice influență ar fi avut asupra lor după aceea, în momentul acesta lui Dumnezeu i-a plăcut să descopere pe Fiul Său numai lui Pavel.

Este una din dorințele inimii omului să vadă „semne și minuni” (Ioan 4.48), dar nu este nimic salvator în aceste apariții. Da, mai mult chiar descoperirea Domnului Isus în glorie fără vre-o descoperire lăuntrică sufletului va fi judecată pentru lume. Însă acum Domnul Isus Hristos Se arată lumii în unii din ai Săi, fără a Se arăta pe Sine Însuși. „Lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea” (Ioan 14.19). Aceasta este o diferență decisivă între Adunare și lume. Adunarea se bucură cu bucurie mare prin prezența Duhului Sfânt în Ceva nevăzut, și anume Isus, și iubește arătarea Lui, că ea Îl va vedea așa cum este, și va fi pentru totdeauna la El. Lumea Îl va vedea realmente, însă numai pentru a auzi de pe buzele Lui sentința de condamnare a ei.

Religia tradițională a lui Pavel, fariseul, s-a prăbușit sub această descoperire lăuntrică. El a cunoscut ineficiența ei, și putea s-o privească numai ca o pierdere în loc de câștig, din pricina cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul. El „*nu a primit sfat de la carne și sânge*”; căci el avea mărturia în sine însuși, în îndestularea binecuvântată a lui Isus cel răstignit, dar acum înviat și glorificat spre folosul lui. Este totdeauna periculos să te sfătuiești cu carnea și sângele cu privire la ceea ce Dumnezeu a descoperit. Vedem aceasta și la un alt apostol. Tatăl, și nu carnea și sângele, a descoperit lui Petru gloria Persoanei lui Isus. Dar Petru s-a sfătuit cu carnea și cu sângele, și s-a împotrivit ca o Persoană așa de minunată ca Fiul Dumnezeului cel viu să trebuiască să sufere. Cât de cu totul altfel vorbește el, când spune călăuzit de Duhul Sfânt: „Pentru că și Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18). Primele gânduri ale credinței sunt corecte. Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotită ca dreptate; și el s-a sfătuit cu carnea și cu sângele, însă câtă suferință și cât necaz a adus prin aceasta asupra sa în cheștiunea cu Hagar. La fel este și cu privire la noi. Noi primim mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său Isus Hristos, și găsim pace cu Dumnezeu ca parte a noastră, dar suntem ispitiți să ne sfătuim cu carnea și cu sângele. Noi cerem oarecum dovezi de la noi înșine, care se dovedesc a fi insuficiente, în loc să ne odihnim în dovada lui Dumnezeu față de noi în darul și lucrarea Fiului Său, în toată suficiența ei în a satisface nevoile noastre. Nici o dovadă, pe care noi am putea-o aduce vreodată, nu ar putea să fie satisfăcătoare, deoarece ea va fi întotdeauna însoțită de conștiința nedesăvârșirii. Sufletul poate găsi refugiu numai în ceea ce este desăvârșit, complet și terminat. Și aceasta este lucrarea lui Hristos la cruce; și Dumnezeu ne cheamă să ne odihnim cu încredere în aceasta. În momentul în care cerem sfat de la mintea noastră, sufletele noastre devin întunecate.

Pavel nu s-a suit la Ierusalim la aceia care erau apostoli înainte de el, fie pentru a primi o confirmare a adevărului Evangheliei sau pentru a primi împuternicire pentru vestirea Evangheliei. El le-a primit pe amândouă direct de la Isus înviat. În loc de aceasta, s-a dus în Arabia, în pustie. El avea nevoie de retragere, ca să fie singur cu Dumnezeu, ca să prelucreze adevărul minunat, pe care l-a primit. Aceasta este demn de reținut pentru noi toți, în mod deosebit însă pentru cei întorși de curând la Dumnezeu, care s-ar putea să fie ispitiți să se preocupe de public, în timp ce ei au nevoie de retragere. Din pustie Pavel nu se duce la Ierusalim, ci se reîntoarce la Damasc – la locul convertirii lui minunate.

„Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să fac cunoștință cu Petru și am rămas la el cincisprezece zile; dar n-am văzut pe un altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului; și, în ceea ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint. Apoi am venit în ținuturile Siriei și ale Ciliciei. Dar eram necunoscut la înfățișare adunărilor Iudeii care sunt în Hristos; auzeau numai că «cel care ne persecuta odată, acum vestește Evanghelia: credința pe care altă dată o nimicea; și Îl glorificau pe Dumnezeu datorită mie»“ (Galateni 1.18-24).

Cu cât privim mai mult pașii apostolului Pavel, după ce Domnul i S-a arătat pe drum, cu atât înțelegem mai mult Evanghelia harului, pe care el o vestește și în care el se bucura cu bucurie mare. Ce trist este pentru aceia care vestesc altora Evanghelia, dacă ei nu au experimentat la fel de des harul pe care îl vestesc. Evanghelia minunată a Dumnezeului preamărit – cu cât ea este cunoscută mai mult, cu atât mai mult găsești împlinirea în ea.

Deci experiențele personale din istoria lui Pavel, care ne sunt prezentate așa de serios în versetul 20, au desigur intenția să ne învețe natura Evangheliei pe care el o vestește. Pavel, un ucenic experimentat, atât cu privire la Lege cât și cu privire la tradiție, pe care oamenii i le-au dat, ne arată în persoana lui că harul lui Dumnezeu prin descoperirea Fiului Său în el l-a eliberat de ceea ce odinioară constituia mândria lui. Drept urmare cât de total contrare trebuie să fie Legea și Evanghelia una față de alta.

Iarși el a rămas intenționat câțiva ani departe de Ierusalim, care poate fi văzut ca mare centru religios, ca să arate că el nu a primit nimic de acolo. Și când s-a dus la Ierusalim, ca să-l viziteze pe Petru, nu era ca să primească împuternicire de la apostol, ci pentru ca să aibă părtășie cu el în slujire. Felul clar, în care Pavel vorbește despre sine, că el a prigonit Adunarea, ni-l arată ca exemplu a ceea ce poate produce harul Evangheliei. Când el vestește Evanghelia harului lui Dumnezeu altora, atunci totdeauna s-a referit la sine însuși ca leu care urlă, care prin descoperirea Domnului Isus în el l-a transformat într-un miel. Și el vedea în aceia care primeau evanghelia sa, ceea ce ceilalți vedeau în el - un vas ales al harului, și dădea onoare lui Dumnezeu pentru transformarea lor, așa cum ceilalți glorificau pe Dumnezeu pentru ce a făcut în el.

Galateni capitolul 2

Apostolul se referă încă la istoria lui personală, deoarece ea oferă dovada cea mai puternică că nicidecum el nu privea Legea ca mijloc pentru îndreptățirea lui.

„Apoi, după paisprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim cu Barnaba, luându-l cu mine și pe Tit. Și m-am suit potrivit unei descoperiri și le-am prezentat Evanghelia pe care o predic printre națiuni, dar în special celor mai de seamă, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar” (Galateni 2.1-2).

În descrierea pe scurt și generală a istoriei lui Pavel după convertirea lui, în cartea Faptele Apostolilor Tit nu este amintit ca însoțitor al apostolului, în timp ce Barnaba este numit ca acela care l-a prezentat celorlalți apostoli și „le-a istorisit cum pe drum Îl văzuse pe Domnul” (Faptele Apostolilor 9.26-28). Apostolul s-a suit „*urmare unei descoperiri*”. Pentru el venise acum timpul lui Dumnezeu, ca să meargă acolo. Dacă el s-ar fi dus imediat după convertirea lui, s-ar fi putut reproșa, că el s-a dus acolo ca să primească autoritate de la aceia care „*erau apostoli înainte [de el]*” (Galateni 1.17). Dumnezeu are cu slujitorii Lui nu numai căile Lui, ci în mâna Lui stau timpurile noastre (Psalm 31.15). Ceea ce la un anumit moment poate fi corect și potrivit, în alt moment ar putea fi nepotrivit. Pavel s-a dus cu încredere la Ierusalim, deoarece el a mers sub directă călăuzire divină. El s-a dus ca unul care era la fel ca aceia care erau apostoli înainte de el, și nu ca să primească ceva de la ei, în afară de legătura cordială, pe care el o prețuia foarte mult, ci ca să le prezinte Evanghelia pe care a primit-o „*prin descoperire*” și pe care o predica printre națiuni, pentru ca să nu fie dată nici cea mai mică impresie că existau două Evanghelii și prin aceasta lucrarea lui ar fi în zadar. Când Dumnezeu dă învățătură, și prin învățatura Lui conduce pe un păcătos la Isus, El nu are nevoie de confirmarea prin altcineva. „Cine a primit mărturia Sa a pecetluit că Dumnezeu este adevărat” (Ioan 3.33). După ce el însuși a fost învățat prin Duhul Sfânt Însuși că el este stricat și pierdut și singura lui scăpare este în Isus, el are mărturia în sine însuși. El găsește a-tot-suficiența lucrării lui Hristos cu privire la starea lui de păcătos și nu are nevoie de confirmare din partea altora.

„(dar nici Tit, care era împreună cu mine, fiind grec, n-a fost obligat să se circumcidă) și aceasta din cauza fraților falși introduși pe ascuns, care veniseră pe furiș să iscodească libertatea noastră pe care o avem în Hristos Isus, ca să ne aducă în robie, căroro nici măcar pentru un ceas nu le-am cedat prin supunere, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.” (Galateni 2.3-5)

Nu la întâmplare Tit l-a însoțit pe Pavel la Ierusalim, ci conform indicației lui Dumnezeu. El a fost luat ca să dea o dovadă convingătoare pentru faptul că pentru mântuire nu trebuie adăugat nimic credinței în Hristos Isus. Apostolul s-a împotrivit ca Tit să fie circumcis, în timp ce el a permis circumciderea lui Timotei (Faptele Apostolilor 16.13). Cazurile acestor două persoane par să fie asemănătoare, însă comportarea apostolului cu privire la ele este foarte diferită. În această diferență de acționare se arată un principiu a cărui nerespectare a devenit o sursă îngrozitoare de sciziuni în cadrul Adunării lui Dumnezeu: „Circumcizia nu este nimic și necircumcizia nu este nimic” (1 Corinteni 7.19). Chestiunea în sine nu are importanță – însă din momentul în care se încearcă să fie *impusă*, trebuie respinsă cu hotărâre,

pentru ca libertatea Evangheliei să nu fie atinsă sau conștiința față de Dumnezeu să fie lezată. În cazul de față erau „*frați falși*”, nu erau iudei necredincioși, care încercau să impună circumcizia și astfel să iudaizeze Evanghelia. Starea actuală a creștinătății, de când ochiul plin de râvnă al apostolului, care a revelat aici distrugerea acestui principiu adevărat și înlăturarea autorității directe a lui Dumnezeu, ca să împiedice această încercare, revelează deplin succesul fraților falși în această privință. Chiar și în țara¹ aceasta a fost lezat acest principiu cu 200 de ani în urmă, care a fărâmițat Adunarea în diferite denominațiuni.

Pavel s-a împotrivit fraților falși, deoarece „*adevărul Evangheliei*” era periclitat. Dacă el ar fi cedat, atunci s-ar fi deschis drumul pentru o condiție după alta, până când sârmanul credincios ajunge să privească Evanghelia libertății ca pe un jug greu. Ca să evite împotrivire inutilă din partea iudeilor, Pavel l-a circumcis pe Timotei. Însă pentru a păstra libertatea Evangheliei, el s-a împotrivit insistent ostelenilor „*fraților falși*”, de a circumcide pe Tit. Așa cum scrie Petru, că erau „falși profeti în popor” (2 Petru 2.1), la fel vor fi între voi și învățători falși. Sunt „învățători falși”, care au răstălmăcit Evanghelia și „frați falși”, care se strecoară printre ei, care au adus lucruri în numele creștinismului, care în efect final întunecă Evanghelia harului lui Dumnezeu. Dacă sunt încercări de a se introduce lucruri pentru mântuire sau ca și condiție pentru părtășie, atunci trebuie să se facă împotrivire, pentru ca autoritatea omului să nu anuleze autoritatea lui Hristos: dimpotrivă, cedarea îngăduitoare în chestiuni referitoare la libertatea noastră proprie este o parte a acelei libertăți cu care Hristos ne-a făcut liberi (1 Corinteni 8.13).

În zilele apostolului erau *frați falși*. Ce trebuie să fie astăzi? Atunci era o excepție să găsești între oaspeți pe cineva care nu purta haina de nuntă. Neghina și grâul au crescut împreună, și ele sunt așa de asemănătoare, că numai un ochi exersat poate recunoaște exact diferența. Lumea a devenit un câmp mare de neghină. Frați falși domină, oameni, care nu sunt sinceri față de Domnul Isus, cu toate că poartă numele Său. În zilele apostolului astfel de frați falși recunoșteau încă, că Isus era Mesia, dar ei Îl cunoșteau într-un mod carnal și sfințeau iudaismul prin Numele Lui. Astăzi ei au templul lor, preoții lor, jertfele și darurile lor, care toate au tendința de a submina adevărul Evangheliei și să îndepărteze pe credincioși de la siguranța în Hristos, împotriva căreia nici măcar puterile iadului nu pot birui. Această învățătură mult lăudată este respingătoare, căci dacă răscumpărarea este sigură, ea trebuie să fie independentă de om și să fie dependentă numai de Dumnezeu. Siguranța este proprietatea credinciosului în Domnul Isus – este siguranța lui Dumnezeu, nu a noastră.

„Dar de la cei care erau considerați ca fiind ceva (orice ar fi putut fi ei, pentru mine nu este deosebire: Dumnezeu nu are în vedere fața omului), mie sigur cei considerați a fi ceva nu mi-au comunicat nimic în plus; ci, dimpotrivă, după ce au văzut că mie mi-a fost încredințată Evanghelia necircumciziei, după cum lui Petru cea a circumciziei (pentru că Cel care a lucrat în Petru pentru apostolia circumciziei a lucrat și în mine față de națiuni) și după ce au cunoscut harul care mi-a fost dat mie, Iacov și Chifa și Ioan, cei considerați a fi stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă a comuniunii, ca noi să mergem la națiuni, iar ei la circumcizie; numai să ne amintim de săraci, ceea ce m-am și străduit să fac. (Galateni 2.6-10)

¹ Remarca redacției: Anglia, patria autorului.

„Dumnezeu nu are în vedere fața omului” – un cuvânt aspru. Cine îl poate auzi? Petru a trebuit să învețe aceasta prin descoperire directă din cer (vezi Faptele Apostolilor 10). Pavel a învățat prin aceea, că s-a împotrivit țepușei în carne, până când a fost biruit de harul lui Dumnezeu. Și noi trebuie să învățăm aceeași lecție sub mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are în vedere aptitudinile personale sau ceea ce facem noi, nu ține seama de caracterul public, ci de ceea ce harul Său face din fiecare care este în Hristos, pe care El îl dă fiecăruia în voia Sa suverană. „Un om nu poate primi nimic, dacă nu-i este dat din cer” (Ioan 9.27). Nimic nu ar mai putea fi adăugat la aceasta.

Pavel a primit o misiune direct din cer, și oricât de mare ar fi fost bucuria lui Petru, Iacov și Ioan să recunoască harul și darul Domnului Isus Hristos față de acest vas ales al îndurării, totuși ei nu au îndrăznit să mai adauge ceva sau să se interpună între Stăpân și slujitorul Său. Lasă-l pe om să aibă toate privilegiile pe care autoritatea omenească le poate atribui, dar dacă el nu a primit nici un har și nici o aptitudine de la Dumnezeu pentru vestirea Evangheliei Sale, el nu poate fi recunoscut ca slujitor al lui Hristos. El nu poate vesti ceea ce el însuși nu cunoaște. „Toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării” (2 Corinteni 5.18). Aceia, care erau apostoli înainte de Pavel, au recunoscut cu plăcere și bucuroși că același Dumnezeu, care a lucrat cu așa putere în slujba lui Petru printre iudei, a lucrat acum la fel de puternic în slujba lui Pavel între națiuni; și aceia, care erau văzuți ca stâlpi, au acordat cu bucurie lui Pavel și Barnaba dreptul părtaşiei. Prin aceasta ei au mărturisit că ei slujesc unui Stăpân comun, chiar dacă o fac în domenii diferite – ei erau împreună-lucrători la clădirea lui Dumnezeu, împreună-lucrători pe ogorul lui Dumnezeu. Lui, care la convertirea sa a învățat că Hristos și Adunarea Lui erau una, nu îi era nimic mai prețios decât prezentarea realizării practice a acestei unități în părțasia fericită a credincioșilor dintre iudei și dintre națiuni. Și de aceea apostolul națiunilor a văzut ca parte a funcției sale, să fie împreună cu alții aducătorul unei donații din partea credincioșilor păgâni mai bogați pentru sfinții săraci din Ierusalim.

„Dar, când a venit Chifa la Antiohia, m-am opus lui pe față, pentru că era de condamnat. Pentru că, mai înainte de a veni unii de la Iacov, el mânca împreună cu națiunile; dar, când au venit aceștia, el se retrăgea și se separa, temându-se de cei din circumcizie. Și împreună cu el s-au prefăcut și ceilalți iudei, încât și Barnaba a fost atras de prefăcătorii lor.” (Galateni 2.11-13)

Adevărul Evangheliei era periclitat nu numai prin „frații falși”, care voiau să submineze autoritatea ei, ci și prin comportarea acestui apostol, căruia i s-a descoperit clar că el nu ar trebui să considere un iudeu mai curat decât un păgân. Dacă Dumnezeu este Acela care curăță, și sângele lui Isus este izvorul deschis pentru păcat și necurăție, atunci toți aceia care sunt spălați în el sunt la fel de curați înaintea lui Dumnezeu. Umblarea lui Petru în situația descrisă aici nu era loială adevărului Evangheliei. Pavel i s-a împotrivit direct, căci el era vinovat în privința aceasta. Luarea în considerare a persoanelor precum și religia bogată în tradiții au oferit ocazie slăbiciunii caracteristice lui Petru să se arate. El a arătat în legătura liberă cu credincioșii dintre păgâni cât de total el a recunoscut, că Dumnezeu nu are în vedere fața omului, și că el nu trebuia să considere necurat ceea ce Dumnezeu a declarat curat. Însă

când au venit unii frați din Ierusalim, cu gândurile lor pline de privilegiile iudaice, Petru a trebuit din pricina părtașiei ori să întoarcă spatele păgânilor ori să se dea mulțumit să suporte disprețul lor, unindu-se în continuare cu păgânii. Avraam a avut nevoie de 25 de ani ca să descopere uneltirile necredinței care era în inima lui (Geneza 20).

Și Petru avea nevoie de multă educație, care să-i arate în ce constau pericolele lui. Așa este și la noi toți. „Frica de om întinde o cursă” (Proverbe 29.25), și aceia care au mărturisit cu credințioșie pe Hristos într-o societate, L-au tăgăduit în altă societate de teama oamenilor. Acest adevăr mare, „Nu puteți sluji la doi stăpâni, lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6.24), este arătat evident în zilele noastre prin incompatibilitatea morală a adevărului Evangheliei și religia tradițională. Sunt mulți care cred sincer în inima lor în adevărul Evangheliei și totuși le este teamă, asemenea lui Barnaba, să mărturisească, deoarece se tem de oameni. Realmente harul pune pe om la pământ. Harul pornește de la faptul că nu este nici o diferență, pentru că toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu. De asemenea înaintea lui Dumnezeu nu este nici o diferență între aceia care prin harul Său prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, au fost pe deplin justificați. Cât de mulți sunt aceia care se îngrozesc de prefăcătorie, însă pe de altă parte se încurcă în ea, prin aceea că simulează a fi cineva, ceea ce nu sunt, și prin aceasta nu recunosc ce a făcut harul lui Dumnezeu din ei potrivit cu adevărul Evangheliei. Prefăcătorii lui Barnaba era de această natură, „un om bun și plin de Duh Sfânt și de credință” (Faptele Apostolilor 11.24). Niciunul dintre noi nu ar trebui la citirea acestor întâmplări să gândească, că el este imun la astfel de eșecuri; mai bine să luăm la inimă cuvântul: „Cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă” (1 Corinteni 10.12).

„Iar când am văzut că ei nu umblă drept, după adevărul Evangheliei, i-am spus lui Chifa înaintea tuturor: «Dacă tu, iudeu fiind, trăiești ca națiunile și nu ca iudeii, de ce obligi națiunile să se iudaizeze?» Noi, din fire, suntem iudei, și nu păcătoși dintre națiuni, dar, știind că omul nu este îndreptățit din faptele legii, ci prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim îndreptățiți din credința în Hristos, și nu din faptele legii; pentru că din faptele legii nimeni nu va fi îndreptățit. Dacă însă, căutând să fim îndreptățiți în Hristos, am fost găsiți și noi înșine păcătoși, este oare Hristos slujitor al păcatului? Nicidecum! Pentru că, dacă zidesc din nou ceea ce am dărâmat, mă dovedesc pe mine însumi călcător de lege.” (Galateni 2.14-18).

S-ar putea să ne pară foarte ciudat, că servirea mesei împreună cu anumite persoane poate leza adevărul Evangheliei. Însă principiile cele mai importante stau deseori în legătură cu acțiuni aparent foarte neînsemnate. Așa era și aici. A spălat sângele lui Isus pe credințioșii dintre națiuni cu o curățire pe care au prefigurat-o toate ritualurile iudaice, dar care nu puteau s-o realizeze? Le-a acordat Dumnezeu lor o dreptate la a cărei măreție nu putea să se ridice dreptatea dată prin Lege? Atunci evitarea relației cu acești păgâni pe baza necurăției ceremoniale, ca să fie pe placul iudeilor, era realmente o subminare a adevărului Evangheliei. Însă apostolul redă aici ceea ce era obligat să facă prin harul lui Dumnezeu atât Petru cât și el însuși, ca să arate falsitatea comportării de atunci a lui Petru: „Noi, din fire, suntem iudei, și nu păcătoși dintre națiuni.” Și acesta este un cuvânt aspru. Nimeni nu este din fire un creștin. S-ar putea ca el să fie născut într-o casă părintească creștină, să crească primind o educație creștină și să respecte cu strictețe rânduielile creștine. Dar dacă el nu este născut din

Dumnezeu, toate aceste privilegii exterioare îi par fără valoare. Acesta este chestiunea adevărată: cât de puțini se întreabă: Sunt eu creștin?

Deci iudeul avea privilegii naturale, moștenite. El era născut ca iudeu, și iudeii erau „copii ai Împărăției”, „copii ai profeților” și „copii ai legământului”; însă ei erau lepădați. De aceea un iudeu din fire avea o anumită poziție privilegiată față de păgânul din fire. Păgânul era un străin pentru poporul Israel. El este denumit numai ca un „păcătos dintre națiuni”. Cât de greu este să ne ocupăm locul nostru ca aceia care nu pot avea nici o pretenție de la Dumnezeu și să se închine cu bucurie, pentru că Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe păcătoși. Însă argumentul apostolului este foarte convingător: „Noi, copiii Împărăției și ai profeților, am fost constrânși să ne sprijinim pe Hristos, pentru ca prin credința în Hristos să devenim îndreptățiți, și nu prin faptele Legii; căci prin faptele Legii nici o făptură nu poate fi îndreptățită” (compară cu Galateni 2.16). Nici o făptură – aceasta este o expresie foarte ușor de înțeles, și ea poate fi privită din punct de vedere moral, intelectual sau religios. Exemplul demonstrativ mereu citat este iudeul religios, care este constrâns sub Legea lui Dumnezeu să caute eliberarea de ea prin credința în Hristos.

Petru prezintă în conciliul memorabil exact aceeași înlănțuire de argumente ca și Pavel aici: „Noi credem că suntem mântuiți prin harul Domnului Isus, în același fel ca și ei [păcătoșii dintre națiuni]” (Faptele Apostolilor 15.11). Petru a acționat în Antiohia ca și cum națiunile ar fi trebuit mântuite prin iudaizare. Mărturia lui în Ierusalim era, că iudeii și păgânii stau pe aceeași treaptă. Atât Petru cât și Pavel trebuie condamnați ca și contravenienți, dacă ei după vestirea credinței în Hristos, deoarece Legea nu poate îndreptății, reasează din nou Legea ca mijloc de îndreptățire. Dacă Legea ar fi putut îndreptății, atunci ei trebuie să se fi înșelat la început, când au propovăduit că numai Hristos îndreptățește. Dacă Hristos nu ar fi făcut tot ce era necesar ca să se îndepărteze păcatul și să aducă dreptatea veșnică, așa că credinciosul poate păși cu îndrăzneală sfântă în prezența lui Dumnezeu, ce a făcut El atunci? Îndrăznim noi să impunem Legea ca și completare la Hristos, și în felul acesta să îndepărtăm ceva din gloria lui Hristos, care este singura răscumpărare a lui Dumnezeu? Vorbirea apostolului este foarte severă; însă tocmai aceasta este înclinarea inimilor noastre a tuturor. Ne cuprind fiori la gândul să facem pe Hristos slujitor al păcatului – însă tocmai aceasta facem noi, dacă reclădim din nou cele de la care am scăpat, și anume Legea, ca prin aceasta să fim salvați sau să avem ajutor de la ea. Dacă facem aceasta devenim contravenienți; căci atunci noi niciodată nu ar fi trebuit s-o părăsim. Harul și Legea, ca bază a răscumpărării noastre, nu pot conviețui împreună – bazarea pe una trebuie să însemne excluderea celeilalte.

„Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Nu resping harul lui Dumnezeu; pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos.” (Galateni 2.19-21)

Apostolul schimbă în acest pasaj, exact ca și în capitolul 7 din epistola către Romani, vorbirea de la „noi” în „eu”. Această schimbare nu este lipsită de importanță. Cel mai mare cunoscător al Legii a fost învățat prin mâna tare a lui Dumnezeu, că Legea nu putea face

nimic altceva pentru el decât să-l omoare. În timpul acestei perioade unice și puțin ciudate din viața apostolului, când el „fără vedere trei zile n-a mâncat și nici n-a băut” (Faptele Apostolilor 9.9), când a fost convins prin gloria lui Isus, dar încă nu a primit iertarea păcatelor în Numele Său, probabil i-a trecut pe dinainte toată viața lui de până atunci. Și ce era Legea, în care el se lăuda, și dreptatea, pe care el gândea în mod greșit că o avea în Lege, acum când el a cunoscut Legea în duhul ei – acum când „porunca” (Romani 7.9) a venit în lumina ei adevărată în conștiința lui? Era „slujba morții” (2 Corinteni 3.7). Tocmai această Lege, în care el căuta viața, l-a lovit de moarte, pe el și toate așteptările Legii, și dacă această Lege nu va fi înlăturată, el nu va putea trăi pentru Dumnezeu. Toată viața lui trecută a trăit-o pentru sine însuși. Acesta este duhul legalismului – când noi venim conștienți sub Lege, atunci trăim pentru noi înșine, și nu mai trăim pentru Dumnezeu. În adevărata învățătură a crucii învățăm lecția dublă, că toți „am fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos” (Romani 7.4); și că noi toți „am fost dezlegați de lege, fiind morți față de ceea ce ne ținea” (Romani 7.6). Legea ținea pe oameni departe de Dumnezeu, în loc să-i aducă aproape de Dumnezeu. Și ce altceva sunt astăzi întrebările referitoare la altare și preoți decât o reîntoarcere la Lege și o încercare de a opri pe păcătoși să se apropie de Dumnezeu, întemeindu-se pe presupunerea că unii ar fi aproape de Dumnezeu, iar alții nu. Toți credincioșii au fost aduși prin sângele lui Hristos la fel de aproape de Dumnezeu. În privința aceasta nu este nici o diferență între Pavel și cei mai neștiutori din discipolii lui.

Însă la astfel de întrebări se poate răspunde cu adevărat satisfăcător numai prin învățătura adevărată a crucii lui Hristos. Cu cât pătrundem mai mult în această învățătură, cu atât mai lipsite de însemnătate și mai copilărești par astfel de întrebări. Apostolul prezintă cunoașterea sa trăită referitoare la învățătura crucii ca cel mai bun răspuns dat celui care ține cu tărie la Lege: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.19,20). Apostolul Pavel arată aici că învățătura, pe care a prezentat-o așa de clar în capitolul 6 al epistolei către Romani, este viața sufletului său. El însuși se vede ca mort față de Lege, atunci când a fost răstignit cu Hristos. Această acțiune a fost desăvârșită și încheiată, așa că el putea spune: „Am fost răstignit cu Hristos”, așa cum a învățat și în epistola către Romani: „știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El” (Romani 6.6). Învățătura apostolului Petru susține același principiu: „Așadar, pentru că Hristos a suferit în carne pentru noi, înarmați-vă și voi cu aceeași gândire. Pentru că cine a suferit în carne a sfârșit-o cu păcatul, ca să nu mai trăiască restul timpului în carne pentru poftele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu” (1 Petru 4.1,2).

Punctul decisiv este să recunoști pe deplin acțiunea judecătorească a lui Dumnezeu în moartea lui Hristos. Credința recunoaște ceea ce a făcut Dumnezeu; și păcătosul privește la Isus pe cruce ca siguranță a sa, vede moartea ca plată a păcatului, aplicată prin mâna lui Dumnezeu pentru siguranța sa divină, așa că moartea în caracterul ei de pedepsire a fost înlăturată pentru el. Da, el însuși se poate privi ca fiind mort deja, spunând împreună cu apostolul: „*Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*” Este prin aceasta Pavel un fariseu înviat dintre morți? Nicidecum. „Omul nostru vechi a fost răstignit împreună” (compară cu Romani 6.6). Saul fariseul cu toate realizările lui religioase precum și cu toate păcatele lui a murit în crucea lui Hristos, și în locul lui a înviat un om nou. „*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*” Nu mai trăiesc eu - cât de profund a învățat

Pavel să pună pe planul al doilea eul propriu, deoarece el a cunoscut că Dumnezeu l-a dat deoparte în cruce. Însă „am înțeles că tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna; nu este nimic de adăugat la aceasta și nimic de scăzut din ea” (Eclesiastul 3.14). „Lucrarea Sa este desăvârșită” (Deuteronom 32.4). Aceasta este siguranța noastră. Dumnezeu a lucrat-o. Însă pentru noi, în timp ce suntem încă aici pe pământ, trebuie să fie o permanentă osteneală, să dăm deoparte eul propriu; și aceasta este exercițiul nostru. Să cunoști lucrarea lui Hristos făcută pentru noi este un lucru, și când aceasta a fost bine înțeleasă, din ea rezultă aproape ca o consecință necesară, că noi trebuie să luăm crucea și să renunțăm la noi înșine.

„Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” Pavel a făcut un schimb binecuvântat – Hristos pentru eul propriu. Hristos era Locțiitorul lui pe cruce, și acum el spune: „Hristos trăiește în mine.” De aceea este o viață care nu moare – o viață mijlocită de Isus înviat, de Acela căruia moartea nu-I putea face nimic. Așa cum viața aceasta își are izvorul de sus, la fel și înclinațiile ei sunt spre lucrurile cerești. Este o *viață nouă* în sensul cel mai adevărat al cuvântului – nu o viață veche îmbunătățită. Ea luptă împotriva vieții vechi, oricum s-ar arăta aceasta. Ea este viață spirituală, în contrast cu viața naturală. De aceea apostolul adaugă: „și ceea ce trăiesc acum în carne.” Ea este trăită *acum* în carne, într-un Loc Preasfânt pământesc, săracăcios, care oftează; însă nu va fi întotdeauna trăită în felul acesta. Ea va fi trăită în cer, într-un trup spiritual și glorificat, echipat desăvârșit pentru a face aceasta. În timp ce noi suntem în carne, toate sunt împotriva acestei vieți; dar când va fi în patria ei propriu-zisă, naturală se va revărsa cu adevărat și fără obstacole ca un râu în viața veșnică. Deja astăzi toate sentimentele ei sunt îndreptate în sus. Ea poate fi hrănită numai cu ceea ce vine din cer. Hrana și băutura ei sunt cerești, adorarea ei, preoții ei, templul ei sunt în cer, în timp ce viața veche este preocupată aici jos cu locul preasfânt lumesc și preoția permanentă. Nimic nu împiedică sentimentele acestei vieți așa de mult precum o fac ritualurile iudaice și copiile creștine ale acestora. Eu „trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu”. „Când se va arăta Hristos, care este viața voastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4). Însă în perioada intermediară, înainte ca să-L vedem, așa cum este, trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Ca să spunem cu propriile Lui cuvinte pline de simpatie: „Tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie” (Ioan 6.57).

Și cine mănâncă, mănâncă spre propria hrănire, și nu a altuia; astfel credinciosul își însușește pe Hristos. „Care M-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” În ce fel binecuvântat ne aduce apostolul acest punct măreț, decisiv – și dacă El m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine, atunci desigur eu nu am voie să adaug ceva la această lucrare desăvârșită și astfel părerea mea să întunece dragostea Lui desăvârșită. Ce putere este în expresia: „Nu resping harul lui Dumnezeu; pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos.” Și totuși, dacă ne uităm în jurul nostru și privim ce este religia creștină în principiu, sentința gravă este că ea a făcut nevalabil harul lui Dumnezeu și inutilă moartea lui Hristos. Gândurile celor mai mulți creștini se rotesc numai în jurul iertării păcatelor, însă potrivit Evangheliei harului lui Dumnezeu, oricum am subîmpărți noi teoretic aceasta, iertarea păcatelor, dreptatea și viața veșnică sunt așa de nedespărțit legate una de alta, că acela care are pe una din acestea, le are pe toate. Hristos la cruce nu numai că a pus capăt păcatelor, ci El a adus și dreptatea veșnică. Marele punct central de atracție, care este prezentat de Dumnezeu unui păcătos, este în Hristos răstignit. Acolo El îl întâmpină direct pe păcătos, ca să satisfacă

toate nevoile lui – iertarea păcatelor, dreptatea și viața veșnică, așa că orice încercare de a adăuga Legea la Hristos, dezonorează harul lui Dumnezeu și lucrarea lui Hristos și descurajează sufletele care sunt conștiente de păcat. Evanghelia nu este un sistem al negării ci al binecuvântării. Ea ne aduce totul ca dar, și credința primește darul pe care îl dă Dumnezeu. Oricare alt dar este inclus în darul nespus de mare al lui Dumnezeu – în Fiul Său. Cât de mulți, chiar și creștini adevărați, care din toată inima resping gândul referitor la încrederea în propriile fapte, nu văd pericolul de a anula darul lui Dumnezeu, prin aceea că ezită să primească ceea ce Dumnezeu dă cu plăcere.

„Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!” (2 Corinteni 9.15).

Galateni capitolul 3

„O, galateni fără minte! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră Isus Hristos a fost arătat răstignit? Numai aceasta doresc să aflu de la voi: din faptele legii ați primit Duhul, sau din auzirea credinței? Așa de fără minte sunteți? După ce ați început în Duh, acum sfârșiți în carne? În zadar ați suferit atâtea? dacă, în adevăr, chiar în zadar! Cel care vă dă deci Duhul și face lucrări de putere între voi, face acestea din fapte ale legii, sau din auzirea credinței?” (Galateni 3.1-5).

Aproape că nu există ceva mai interesant în epistolele lui Pavel ca subiectul de aici, căci el arată efectul caracteristic, fascinant al Legii asupra credinciosului adevărat. O formă a decăderii de la Evanghelia harului lui Dumnezeu constă în a o reduce la un sistem de orânduie: această tendință s-a arătat în adunările din Galatia, și corectarea acesteia constituie tema pasajului acesta din epistolă. Apostolul se adresează credincioșilor din Galatia ca unora care sunt „fără minte” – așa cum Domnul nostru a spus ucenicilor Său: „O nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți” (Luca ,24.25).

Era nepricepere, să cauți îndreptățirea în Lege, după ce au cunoscut harul Evangheliei. Harul Evangheliei le-a fost prezentat în modul cel mai clar în învățătura despre crucea lui Hristos, însă exista o putere „fermecătoare”, care îi atrăgea de la cruce și îi determina să caute dreptatea lor în Lege. Era ca și cum Legea și-ar fi îndreptat ochii spre ei, ca șarpele asupra prăzii sale, așa că ei erau total lipsiți de putere să se despartă de ea. Nici o vorbire nu ne poate prezenta mai categoric ce este Legea în realitate; indiferent dacă noi punem pe prim plan aspectul ei moral sau ceremonial – Scriptura privește Legea în totalitatea ei. Unii ar adăuga cu plăcere dreptatea ei morală ca greutate pe cântarul îndreptării lor; alții revin la un sistem de orânduie ca să compenseze vătămarea dreptății lor morale. Însă în orice caz este puterea fascinantă a Legii care îi reține să privească la Isus Hristos ca la Acela pe care Dumnezeu Îl prezintă oricui, care crede, ca mijloc pentru îndreptățire.

Cât de puternică este expresia: „...înaintea ochilor căroră Isus Hristos a fost arătat răstignit”. Publicitatea și însemnătatea, pe care apostolul le atribuia învățăturii crucii, erau o veste, prezentată în autoritate, în cele mai frecventate părți ale cetății. Aceasta pare să fie puterea de exprimare a expresiei „arătat înaintea ochilor”. Dacă ochii credincioșilor din

Galatia ar fi fost îndreptați constant spre crucea lui Hristos, atunci nu s-ar fi îndreptat spre Lege pentru îndreptățirea lor. Dacă învățătura crucii este prezentată înaintea ochilor în tot adevărul ei serios, atunci aceasta este sentința lui Dumnezeu împotriva oricărei pretenții a omului la înțelepciune, dreptate sau putere. Și aceasta este ceea ce face ca învățătura să fie totdeauna supărătoare. Însă totodată învățătura este plină de mângâiere pentru aceia care o cunosc, căci ea este „pentru a înceta fărâdelegea și pentru a pune capăt păcatelor” (Daniel 9.24).

Apostolul întreabă în continuare, pe ce bază au primit credincioșii din Galatia Duhul. Deoarece au respectat Legea? Sau pentru că au crezut mărturia lucrării făcute de Hristos? Duhul Sfânt este pecetea lui Dumnezeu, care a fost pusă pe lucrarea terminată pe deplin, pentru ca noi să putem recunoaște valoarea pe care Dumnezeu i-o atribuie. Dumnezeu nu va pune o astfel de pecete pe o lucrare nedesăvârșită a dreptății. Dar dacă El le-a dat Duhul Sfânt, aceasta era atunci urmarea unei curățiri depline prin sângele lui Isus și a dreptății desăvârșite, în care ei stăteau în El înaintea lui Dumnezeu. În timp ce ei au început într-o astfel de poziție binecuvântată în Duhul, ei erau așa de nepricepuți, că gândeau că trebuie să îmbunătățească poziția lor prin anumite lucrări proprii. Aceasta este foarte instructiv, deoarece deseori caracterizează o anumită treaptă de dezvoltare a credincioșilor. Fără să ști și inconștient se poate întâmpla ca un credincios, după ce prima lui bucurie despre cunoașterea lui Hristos s-a risipit și a căzut în asemănarea cu lumea sau în indiferență, caută să restabilească sentimentul siguranței prin eforturi proprii, în loc să vadă că sentimentul siguranței poate fi obținut prin rămânerea în har. El începe în Duhul, recunoaște învățătura adevărată a crucii, nu numai ca aceea în care se obține răscumpărarea din păcate, ci și ca aceea care l-a învățat despre lipsa lui proprie de valoare – și cu toate acestea puterea de fascinație a Legii este așa de puternică, că el dorește să sfârșească în carne, așa cum au încercat credincioșii din Galatia.

Ei au suferit – însă au suferit ei din cauză că au încercat să împlinescă Legea? Nu, ci din cauza mărturisirii lor pentru Hristos. Prietenii lor păgâni și neamurile lor i-ai prigonit nu pentru că ei au afirmat că au ajuns la împlinirea obligațiilor, ci pentru exclusivitatea învățăturii lui Hristos, care nu permite nici o bunătate, putere, dreptate sau înțelepciune decât numai aceea în Numele Său. Chiar și apostolul însuși, le-a făcut el sub Lege? Le-a dat El Duhul pe baza ascultării legaliste, sau pe baza credinței în Hristos?

În continuare el se referă la Avraam.

„Așa cum «Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate». Să știți deci că cei din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam; și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam Evanghelia: «În tine vor fi binecuvântate toate națiunile». Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam.» (Galateni 3.6-9).

În epistola către Romani apostolul se referă ca și în această epistolă la istoria lui Avraam. Istoria lui ne este relatată foarte detaliat în Scriptură, ca să ne prezinte tabloul lui Dumnezeu referitor la unul care crede. Dacă istoria fiecărui credincios ar fi scrisă prin Duhul adevărului, ar trebui să găsim aceleași trăsături generale ca în istoria lui Avraam. *„Cei din credință,*

aceștia sunt fii ai lui Avraam.” Avraam stătea înaintea lui Dumnezeu ca unul care lucra, dar ca primitor de binecuvântări și administrator al făgăduințelor. Și în felul acesta Avraam devine căpetenia și modelul familiei credinței. Vorbirea folosită de apostol este foarte remarcabilă: „... și Scriptura, prevăzând ...”. El oferă scrierilor Vechiului Testament o însușire a lui Dumnezeu și aceasta arată locul pe care îl ocupă aceste scrieri în desfășurarea planurilor lui Dumnezeu. „Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam Evanghelia: «În tine vor fi binecuvântate toate națiunile».” Un păcătos dintre națiuni este înaintea lui Dumnezeu la fel de drept ca și Avraam, prin aceea că el nu contribuie cu nimic, nu face nimic, ci el trebuie numai să primească mărturia lui Dumnezeu despre ceea ce El a făcut. În cazul lui Avraam a fost desigur cu privire la ceea ce Dumnezeu va face, însă Dumnezeu a împlinit „făgăduința dată părinților”, „înviindu-L pe Isus” (Faptele Apostolilor 13.32-33). Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, și noi credem același Dumnezeu, care acum ne dă mărturie despre ceea ce El a făcut în moartea și în învierea Domnului Isus. Cu cât mai simplu luăm pe Dumnezeu pe cuvânt, cu atât mai mult ne asemănăm cu Avraam. „Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam.”

„Pentru că toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem, pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă»; iar că prin lege nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu este lămurit, pentru că «cel drept va trăi din credință»; iar legea nu este din credință; ci: «acela care va face acestea va trăi prin ele». Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe lemn»), pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus, ca să primim, prin credință, promisiunea Duhului.” (Galateni 3.10-14).

Dar dacă noi, în loc să luăm pe Dumnezeu pe cuvânt, să credem în Fiul Său și să ne sprijinim pe faptul că Dumnezeu este adevărat, revenim la faptele Legii sau la rânduielile legaliste pentru îndreptățirea noastră, prin aceasta părăsim imediat terenul binecuvântării, pe care noi suntem simpli destinatari a ceea ce Dumnezeu ne-a dat în Hristos, la fel de deschis precum El a dat făgăduința lui Avraam – și ne aducem singuri sub blestem. Este un gând serios, că cineva, după ce a auzit de har este atras iarăși de Lege în așa fel că se aduce pe sine însuși într-o poziție așa de îngrozitoare. Însă este așa. Este aceeași Scriptură, care a vestit Evanghelia lui Avraam într-un fel așa de binecuvântat, și totodată tuturor spune serios tuturor celor care vor să se pună sub Lege: „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele Legii acesteia și cine nu le va face!” (Deuteronom 27.26). Scriptura nu poate fi desființată. Însă marea biserică mărturisitoare a schimbat harul Evangheliei lui Dumnezeu și i-a adăugat condițiile ei și în același timp a așezat Legea lui Dumnezeu pe treapta comodității omenești, că ea s-a făcut aproape una cu greșeala credincioșilor din Galatia și de aceea stă sub sentința acestor cuvinte serioase. Legea nu cunoaște îndurare. Ea își păstrează drumul. Nu este nici un folos să se spună, se crede că Dumnezeu a dat Legea sau chiar s-o recunoască. *Ai rămas tu în ea? Dacă nu, ești sub blestem. Însă Evanghelia aduce această afirmație minunată: „Cel drept va trăi din credință.”* Așa cum apostolul însuși a spus: „Ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20).

Aceia, care trăiesc prin propriile virtuți, ajung într-o stare sufletească nesănătoasă. Nici faptele noastre bune și nici virtuțile noastre nu sunt Hristos. Noi nu putem avea credință prin ele. Ele pot fi dovezi pentru alții, dar nu pentru noi înșine, care avem dovada sigură a mărturiei lui Dumnezeu în Hristos. „*Legea nu este din credință*”. Nu se răspunde prin credință, ci prin fapte. Dar tu răspunzi la mărturia lui Dumnezeu referitoare la lucrarea înfăptuită de Fiul Său și sprijini sufletul tău în credință pe ea.

Este bine să luăm seama la denumirea „noi”, „voi” și „pentru noi” în această epistolă. Nu erau națiunile, ci era poporul Israel care a fost adus sub Lege pe muntele Sinai. Numai aceia, care erau sub această Lege, aveau nevoie de lucrarea lui Hristos ca să fie eliberați de Lege. Și acum păgânii s-au adus înșiși oarecum sub Lege. Pavel știa ce înseamnă să fi sub Lege, și cunoștea binecuvântarea eliberării de ea. „*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe lemn!»)*”. Cei care stăteau sub Lege trebuiau eliberați din această poziție, căci altfel ei niciodată nu ar fi putut avea îndrăzneală la Dumnezeu. Hristos a înălțat Legea și a împlinit-o cu respect – nu ca s-o impună păcătoșilor păgâni, ca să le blocheze accesul la Dumnezeu, ci ca să facă drumul liber pentru râurile bogățiilor harului lui Dumnezeu pentru ei, „*pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus*”. Dumnezeu întâmpină pe păcătos nu prin cerințe, ca sub Lege, ci prin aceea că El a prezentat pe Hristos ca „scaun al îndurării, prin credința în sângele Lui” (Romani 3.25). Dumnezeu Însuși vestește pace prin Isus Hristos, așa că binecuvântarea devine partea acelor care cred, așa cum a fost partea lui Avraam. Nu era nici o făgăduință a Duhului pentru aceia care erau sub Lege. Această făgăduință era legată cu credința și a fost urmarea faptului că Hristos a glorificat pe Tatăl și a făcut lucrarea pe care El I-a dat-o s-o îplinească. Ei au primit Duhul nu pentru că au împlinit Legea, ci pentru că au crezut în Isus. Ei *au primit „făgăduința lui Duhului prin credință”*.

„Fraților (vorbesc în felul omului), nimeni nu desființează un legământ confirmat, chiar al unui om, nici nu adaugă la el. Iar promisiunile au fost rostite «lui Avraam și seminței lui». Nu spune: «și semințelor», ca multora, ci ca uneia: «și Seminței tale», care este Hristos. Dar eu spun aceasta, că legea care a venit după patru sute treizeci de ani nu anulează un legământ confirmat mai înainte de Dumnezeu, astfel încât să facă promisiunea fără putere. Pentru că, dacă moștenirea este din lege, nu mai este din promisiune; dar Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin promisiune.” (Galateni 3.15-18).

Apostolul continuă să ilustreze învățătura sa prin referire la o practică omenească uzuală. Când un om își scrie testamentul și lasă anumite moșteniri, el niciodată nu va permite cuiva ca executorul să schimbe ulterior condițiile. „*Nimeni nu desființează un legământ confirmat, chiar al unui om, nici nu adaugă la el*”. Noi atribuim cuvântului legământ în mod normal un înțeles cu valabilitate juridică; însă legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, nu era un legământ cu valabilitate juridică, ci era o făgăduință absolută și necondiționată, pe care Dumnezeu Însuși a asigurat că o va împlini. Însă făgăduința lui Dumnezeu se referea la Hristos, Urmașul deosebit al lui Avraam, în care toate făgăduințele lui Dumnezeu își găsesc Da și Amin al lor, spre glorificarea lui Dumnezeu prin cei care cred (2 Corinteni 1.20). De aceea când noi primim pe Hristos prin credință, primim toate făgăduințele la fel de desăvârșit și necondiționat cum ele au fost făgăduite lui Avraam.

Apostolul spune deci, că Legea, care a fost dată după mult timp după ce au fost făcute făgăduințele lui Avraam, nu a putut anula făgăduințele. Așa ceva nu ar fi fost permis nici între oameni într-un caz ca acesta. Moștenirea, care a fost lăsată în chip desăvârșit și necondiționat, nu poate fi schimbată prin vre-o judecată a executorului în sensul adaptării ei la oamenii care o primesc. La fel Noul Testament poate fi privit ca voie a Domnului Isus. El dă o moștenire și El este executorul propriei lui voințe, când spune: „«Pace vouă!» Și spunând aceasta, le-a arătat mâinile și coasta Sa” (Ioan 19.20,21). El nu va permite ca ceea ce El a dat gratuit să fie schimbat ulterior prin condiții impuse, deoarece acestea ar anula în totalitate făgăduințele. „Pentru că, dacă moștenirea este din lege, nu mai este din promisiune; dar Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin promisiune.” Cuvântul „dăruit” include la origine gândul de har. De aceea binecuvântarea nu depinde de aptitudinea omului, ci de credincioșia lui Dumnezeu. Va anula făgăduința, Cel care a dat-o? Nu – aceasta este imposibil. Avraam a crezut pe Dumnezeu, și la fel credința și nădejdea noastră sunt în Dumnezeu, prin aceea că prin Hristos credem în Dumnezeu.

„Atunci pentru ce este legea? Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege, până când urma să vină «Sămânța» căreia I s-a făcut promisiunea, rânduită prin îngeri, în mâna unui Mijlocitor. Iar Mijlocitorul nu este al unuia singur, însă Dumnezeu este Unul singur.” (Galateni 3.19-20).

Inevitabil se pune întrebarea: „Pentru ce este Legea?” „Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege – aceasta înseamnă, ca să arate omului însuși ce era păcatul, despre care Dumnezeu știa, că păcatul este în om (compară cu Romani 5.20); și ca să arate omului, că el, dacă nu are un promițător credincios, ca să intervină pentru el și să împlinească ce era necesar, nu ar fi putut să obțină binecuvântarea. Legea însăși a dovedit că omul însuși nu putea să reziste sub ea. Ea era necesară, ca să justifice înțelepciunea lui Dumnezeu, prin aceea că a făgăduit binecuvântare în sămânța lui Avraam. Trebuia să mai dureze „până când urma să vină «Sămânța» căreia I s-a făcut promisiunea”. Prin aceasta Legea a confirmat singurul drum posibil pentru un păcătos pentru a fi binecuvântat, acest drum al făgăduinței, pe care a primit-o Avraam, în loc s-o desființeze sau s-o anuleze.

Apostolul adaugă: „Ea a fost rânduită prin îngeri, în mâna unui Mijlocitor. Iar Mijlocitorul nu este al unuia singur, însă Dumnezeu este Unul singur.” Acesta este un pasaj deosebit de greu, însă eu cred că se poate înțelege gândul principal din el și că el este un gând foarte binecuvântat. Dumnezeu a folosit slujba îngerilor, atunci când El a dat Legea, prin aceea că El i-a pus între Sine și Israel, așa cum mărturisește Ștefan: „... voi, care ați primit Legea prin rânduiala îngerilor și n-ați păzit-o” (Faptele Apostolilor 7.53). Era un fel de mijlocire din depărtare; și distanța față de Dumnezeu caracteriza darea Legii pe Muntele Sinai. Împrejurările erau așa de înfricoșătoare, și poporul era cuprins de groază și nu a îndrăznit să audă glasul lui Dumnezeu, ci voia ca Moise să primească cuvintele direct de la Dumnezeu și să le dea lor mai departe. Deci Moise era mijlocitorul, atunci când le-a zis: „Stăteam în timpul acela între Domnul și voi, ca să vă spun cuvântul Domnului; pentru că vă temeaiți, din cauza focului, și nu v-ați suit pe munte” (Deuteronom 5.5). Mijlocirea lui Moise consta în a ține despărțiți pe Domnul și poporul – un mijlocitor nu este mijlocitor numai pentru unul. Poporul era la Muntele Sinai o parte, și Domnul era partea cealaltă, și Moise sta între ei. Acesta era

mijlocitorul Legii, exact opusul Mijlocitorului Noului Testament, care apropie și aduce împreună, în loc să țină despărțiți. Creștinătatea decăzută a urmat modelul lui Moise și prin sistemul unor mijlocitori falși – fie că este vorba de fecioara Maria sau de îngeri sau de preoți – blochează intrarea în apropierea lui Dumnezeu. Ea așează pe Dumnezeu și pe oameni la aceeași distanță relativă unul de altul așa cum a făcut Legea. Mijlocirea, care era legată cu Legea, și mijlocirea ca rezultat al harului nu puteau să fie mai contrare – distanța caracteriza pe una, împăcarea caracteriza pe cealaltă.

Nu era nici o groază, atunci când Cuvântul lui Dumnezeu a venit la Avraam – nici o groază în cuvintele bune, care ieșeau de pe buzele lui Isus – nici o groază, când apostolii au plecat să facă slujba împăcării, care se baza pe mijlocirea și lucrarea înfăptuită de Isus. Dumnezeu este unul. Nu mai sunt două partide, care trebuie ținute departe una de alta, ca să nu se ajungă la nimicire. În loc de aceasta Dumnezeu vestește pacea, Dumnezeu mărturisește despre ceea ce El a făcut în moartea și învierea lui Isus. Dumnezeu Însuși scrie în Noul Testament legile Sale pe inimi, le pune în duhul și spune: „Și nu va mai învăța fiecare pe aproapele său sau fiecare pe fratele său, zicând: «Cunoașteți pe Domnul», pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic al lor și până la cel mai mare al lor“», zice Domnul. «Pentru că le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor» (Jeremia 31.34). Dumnezeu este unul, și de aceea în noul legământ nu este nici un popor, care să se oblige să împlinească cerințele lui Dumnezeu. Însă abaterea de la Evanghelie și revenirea la Lege înseamnă să te obligi să faci pe propria răspundere ceea ce Dumnezeu făgăduiește să facă în harul și credințioșia Sa. Urmarea nu poate fi alta, decât îndepărtarea de Dumnezeu. Dacă tu cauți mântuirea, pentru care tu trebuie să faci ceva, în loc să te bucuri în Isus Hristos și lucrarea Sa înfăptuită, vei fi ca acești galateni „fără minte” și „fermecați”. După legământul vechi, poporul s-a obligat pe sine însuși. În noul legământ Dumnezeu Însuși S-a obligat. „Dumnezeu este unul”, și de aceea nu poate fi nici un eșec.

„Este deci legea împotriva promisiunilor lui Dumnezeu? Nicidecum! Pentru că, dacă ar fi fost dată o lege care să poată da viață, cu adevărat dreptatea ar fi din lege; dar Scriptura a închis toate sub păcat, pentru ca promisiunea să fie dată din credința în Isus Hristos, celor care cred.” (Galateni 3.21-22).

După ce apostolul a arătat că în legământul în care Dumnezeu a intrat cu Avraam nu era o a doua grupă de persoane, ci legământul avea o natură absolută și necondiționată (ca și legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Noe și urmașii lui „... și cu orice făptură vie” [Geneza 9.9], și sub care noi astăzi încă semănăm și secerăm), se pune acum întrebarea: „Este deci legea împotriva promisiunilor lui Dumnezeu?” Apostolul neagă aceasta. Dreptatea și viața sunt nedespărțit legate una cu alta, atât în Lege cât și în Evanghelie. Legea arăta spre dreptate ca mijlocitor spre viață. „Dacă vrei să intri în viață, ține poruncile” (Matei 19.17). „Fă aceasta și vei trăi” (Luca 10.28). Însă Legea nu putea da nici viața, nici dreptatea. Starea omului era așa că Legea lui Dumnezeu sfântă, dreaptă și bună în loc să fie pentru oameni un mijloc pentru îndreptățire, a lucrat moartea. Greșeala nu era în Lege, ci în om. Ea putea arăta omului starea lui păcătoasă, incapacitatea și lipsa lui de speranță, însă nu putea face nimic pentru eliberarea lui. Legea a servit să constrângă pe om să treacă de pe locul unuia care

lucrează pe locul unuia care primește. Legea a fost dată prin Moise, dar ea nu putea da nimic. Harul și adevărul dimpotrivă au venit prin Isus Hristos, și noi am primit din plinătatea Lui.

Este o lecție grea, să înveți că de la început și până la sfârșit noi nu suntem nimic altceva decât unii care primesc. Noi devenim creștini prin ceea ce primim, nu prin ceva pe care noi îl facem. Prin harul lui Dumnezeu primim ca dar iertarea păcatelor, îndreptățirea, viața veșnică, chiar și pe Hristos Însuși. Vorbirea apostolului este deosebit de remarcabil în legătură cu nenorocirea lipsită de speranță a omului, fie că el este fără Lege sau se află sub Lege: „*Scriptura a închis toate sub păcat*”. Păcatul este prezentat aici ca un tiran, care ține pe om într-o așa captivitate, că orice încercare să se elibereze singur face ca lanțurile să se strângă și mai mult. Când însă omul recunoaște cu adevărat aceasta ca stare a sa, că el este chiar total pierdut, atunci deasupra lui strălucește o lumină. „Cele imposibile la oameni sunt posibile la Dumnezeu” (Luca 18.27) – ceea ce nu se poate obține prin lucrările omenești, este posibil prin credință. Toți sunt socotiți ca fiind fără speranță sub păcat, pentru ca făgăduința în Hristos Isus să fie dată prin credință celor care cred. Aceștia, care erau închiși sub păcat, sunt acum eliberați de păcat prin credință în Hristos Isus.

„Dar, mai înainte de a veni credința, eram păziți sub lege, închiși pentru credința care urma să fie descoperită. Astfel că legea a fost îndrumătorul nostru spre Hristos, pentru ca să fim îndreptățiți din credință. Însă, după ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumător; pentru că toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.”
(Galateni 3.23-26)

Dacă toți sunt închiși fără speranță sub păcat, tocmai această Lege, în care omul caută eliberarea, îi ține captivi prin puterea păcatului, ca să-l facă pe om conștient cât de complet stătea el sub domnia păcatului. Ei toți sunt „*închiși*” sub păcat și sub Lege. Acest verset ne arată în mod remarcabil starea necesară unui om care a fost înviorat prin Duhul Sfânt, însă în conștiința lui stă încă sub Lege. Duhul lui este și trebuie să fie duhul captivității. El este „*prizonier al speranței*” (compară cu Zaharia 9.12), care își dorește libertatea și totuși nu știe cum o poate obține. Expresia „*dar, mai înainte de a veni credința*” înseamnă evident drumul nou și minunat al îndreptării prin credință în locul faptelor, care acum a fost revelat așa de clar și de deplin. Legea ținea captivi chiar și pe sfinții care stăteau sub Lege. Privește la Ezechia. El era cuprins de frica morții, închis în închisoare până la venirea credinței. La starea sfinților din timpul Vechiului Testament se referă Domnul în afirmația adresată ucenicilor Săi: „*Dar ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Pentru că, adevărat vă spun, mulți profeți și oameni dreți au dorit să vadă ceea ce vedeți voi și n-au văzut și să audă ceea ce auziți voi și n-au auzit*” (Matei 13.16,17).

După ce apostolul a privit Legea ca ceva care ține captivi pe cei se sunt sub ea, în versetul 24 schimbă imaginea și prezintă Legea ca educator – sau mai bine spus ca servitor de încredere, care ducea copiii la școală și îi lua, și veghea asupra preocupărilor lor. Aceasta avea loc până la vârsta când nu mai mergeau la școală și erau capabili să ocupe locul unui om matur. Legea a avut această funcție până la Hristos. Ea supraveghea foarte exact pe sfinții adevărați, așa că ei nu aveau mai multă libertate decât copiii aflați sub mâna atentă și severă a educatorului. Sfinții care stăteau sub Lege în epoca Legii, cunoșteau libertatea în măsura în

care ei se ridicau deasupra Legii și priveau la credința sau la subiectul credinței care urma să fie revelată. Astfel de sfinți existau chiar și în timpurile cele mai rele: „Atunci au vorbit unul cu altul ... cei care se tem de Domnul și se gândesc la Numele Lui” (Maleahi 3.16). Au fost de asemenea astfel de sfinți, o rămășiță credincioasă, când „a venit împlinirea timpului” și „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Galateni 4.4). Simion și Ana așteptau mângâierea lui Israel și așteptau salvarea Ierusalimului.

Unii ucenici ai Domnului niciodată nu au cunoscut libertatea, până când ei au fost deplin eliberați de Lege. Cât de diferită a fost starea acelorași apostoli înainte și după Rusalii. Când Duhul Sfânt S-a coborât din cer ca mărturie a lui Isus glorificat, atunci ei au devenit liberi. Ei au acționat ca aceia care nu erau robi, ci fii. Ei au fost îndreptățiți prin credința în lucrarea făcută de Domnul Isus, și nu mai stăteau sub supravegherea rigidă sau chiar bănuitoare a educatorului. Ei au devenit maturi, la măsura creșterii depline, ei au atins majoratul și puteau savura moștenirea lor bogată. În versetul 26 se vorbește despre „fi” și nu despre „copii” – despre aceia care au luat în posesiune și nu simplu ca despre cei care au primit dreptul la toate privilegiile lor. Deci, după ce au ajuns în această stare, o revenire la Lege ar fi o îndepărtare de la libertatea filiațiunii. Aceia, care prin Isus au intrare la Tatăl, s-ar reîntoarce sub mâna aspră și mâniaoasă a educatorului. Cât de mult ilustrează aceasta starea multor creștini adevărați! În conștiința lor ei se află încă sub Lege și nu stau și nu acționează în libertatea fiilor lui Dumnezeu. Ei fac mântuirea o chestiune de viitor, în loc s-o savureze ca realitate prezentă. Și în timp ce procedează astfel, totdeauna va fi înclinarea de a sluji lui Dumnezeu și lui Mamona, în loc să se trăiască în conștiința fericită a unui popor matur.

„Pentru că toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți una în Hristos Isus: iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci «sămânța» lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii.” (Galateni 3.27-29)

Cât de importantă este învățătura despre botez, însă cât de puțin este înțeleasă și practică! Cel care crede în Hristos este privit de Dumnezeu ca fiind mort cu Hristos, îngropat cu Hristos, înviat cu Hristos, și ca unul care s-a îmbrăcat cu Hristos. Dacă ne-am îmbrăcat cu Hristos nu avem nevoie nici de lucrări și nici de slujiri ca să ne apropiem de Dumnezeu. Credinciosul apare înaintea lui Dumnezeu cu ceea ce este îmbrăcat – cu Hristos. Aceasta este învățătura botezului. Toate diferențele care sunt în familia omenească dispar în caracterul mare al familiei credinței. Ei s-au îmbrăcat cu Hristos și de aceea ei toți sunt una în Hristos. În această diferențiere minunată dispar diferențele naționale (iudei și greci), sociale (legați și liberi) și genetice (bărbat și femeie) în diferențierea care le pune în umbră pe toate: „... una în Hristos Isus”. Cât de nespuse de mângâietoare este această învățătură. Credinciosul slab apare înaintea lui Dumnezeu ca cel puternic; cel care tremurând atinge poala hainei Sale are aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu ca și apostolul Pavel – „una în Hristos”. Ei toți s-au „îmbrăcat cu Hristos” în aceeași măsură, aceasta fiind diferențierea mare și decisivă înaintea lui Dumnezeu.

Și cu toate acestea este o greutate: făgăduințele erau valabile pentru Avraam și fiii lui. Cum să ajungă un păcătos dintre națiuni în legătură cu Avraam, ca să se intereseze de aceste

făgăduințe? Aici apărătorul iudaismului ar putea crede că găsește o bază, pe care ar putea-o folosi să învețe pe ucenici: „Dacă nu sunteți circumciși după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți” (Faptele Apostolilor 15.1). Principial nu pare să nu fie logic să te sprijini pe orice drept de moștenire, la care ne putem referi. La aceasta insistau și ucenicii în discuția lor cu Domnul (Ioan 8). Domnul le dă dreptate că în sămânța lui Avraam este dreptul lor de moștenire; însă lor le lipsea credința, și de aceea ei nu erau copii ai lui Avraam ca și părinte al celor care cred.

O pretenție la moștenire, indiferent cât este de justificată, trebuie dată la o parte, deoarece ea vine din carne. Domnul pătrunde la rădăcina încrederii lor în sine, arătându-le în ce relație stăteau ei față de Dumnezeu. Ei stăteau scurt înaintea de a-L omorî, deoarece le-a spus adevărul, pe care El l-a auzit de la Dumnezeu – Avraam nu a făcut așa ceva. Domnul le adeverește că sunt copii naturali ai Împărăției, însă numai pentru a fi alungați afară (Matei 8.12). Petru li se adresează ca și „fiii ai profeților și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, zicând lui Avraam” (Faptele Apostolilor 3.25). Pavel a recunoscut iudeilor un anumit drept la moștenire. „Vouă trebuia să vi se vestească întâi Cuvântul lui Dumnezeu; dar, fiindcă voi Îl respingeți și vă judecați voi înșiși nevrednici de viața eternă, iată, ne întoarcem spre națiuni” (Faptele Apostolilor 13.46). Iudeii se bazau pe privilegiile lor moștenite, „multe, în orice privință” (Romani 3.2), L-au disprețuit și L-au lepădat pe El, cel care era Sămânța lui Avraam și suma și conținutul tuturor făgăduințelor. „Masa lor să fie o cursă înaintea lor” (Psalm 69.22) – un cuvânt serios de atenționare adresat și nouă. Păgânul, care nu avea nici un drept de moștenire de la Dumnezeu, prin credința în Hristos (Sămânța lui Avraam) a fost legat cu Avraam prin Hristos. El avea credința lui Avraam, care a văzut ziua lui Hristos și s-a bucurat cu bucurie mare. Deci păgânul nu a fost legat cu Avraam prin prozelitism sau prin Lege, ci prin Hristos. Păgânul a devenit sămânța lui Avraam, nu prin Lege, ci prin făgăduință. *„Iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci «sămânța» lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii.”*